

Сборник съдебна практика

ЗАКЛЮЧЕНИЕ НА ГЕНЕРАЛНИЯ АДВОКАТ
М. CAMPOS SÁNCHEZ-BORDONA
представено на 18 май 2017 година¹

Дело C-56/16 P

Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO)
срещу

Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, IP

„Обжалване — Марка на Общността — Словна марка „Port Charlotte“ — Искане за обявяване на недействителност, подадено от Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto — Указания за географски произход — Регламент (ЕО) № 1234/2007 — Изчерпателна закрита от правото на Съюза — Възможност за признаване на допълнителна защита по националното право“

1. Съдът вече има изобилна практика относно защитените наименования за произход (ЗНП) и защитените географски указания (ЗГУ). Настоящото производство по обжалване му предоставя възможността да приложи тази практика спрямо конфликта между едно ЗНП за вина и марка на Съюза, която, според притежателите на първото, използва неправомерно географското понятие, което е част от ЗНП Porto/Port².

2. По-конкретно, спорът в главното производство е между Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, IP (наричан по-нататък „IVDP“) и Службата за хармонизация във вътрешния пазар (марки, дизайни и модели) (СХВП, понастоящем Служба на Европейския съюз за интелектуална собственост EUIPO). Последната служба, която е регистрирала отличителния знак „Port Charlotte“ като марка на Съюза, заявена за обозначаване на уиски, отхвърля подаденото от IVDP искане за обявяване на недействителност на тази марка.

3. Общият съд³ уважава частично жалбата на IVDP срещу решението на EUIPO, срещу което са подадени две жалби за отмяна: а) според EUIPO, с обжалваното решение неправилно е прието, че спрямо закрилата на ЗНП се прилага и националното право (в случая — португалското), и б) според IDVP, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е потвърдил становището на EUIPO за съвместимост на марката Port Charlotte със ЗНП Porto/Port.

¹ Език на оригиналния текст: испански.

² ЗНП обхваща понятията Oporto, Porto, Port, Portvin, Port Wine, Portwein, Portwijn, vin de Porto и vinho do Porto.

³ Решение от 18 ноември 2015 г., Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto/СХВП — Bruichladdich Distillery (PORT CHARLOTTE) (Т-659/14, ЕУ:Т:2015:863; наричано по-нататък „обжалваното решение“).

I. Правото на Съюза

1. Регламент (ЕО) № 207/2009⁴

4. Член 8, параграф 4 предвижда:

„При възражение на притежател на нерегистрирана марка или на друг знак, използван/а в процеса на търговия с по-голям обхват от местния, марката, за която се подава заявка, не се регистрира, когато и доколкото, съгласно законодателството на Съюза или законодателството на държавата членка, което е приложимо за този знак:

- a) правата по отношение на този знак са били придобити преди датата на подаването на заявката за регистрация на марка на ЕС или — според случая — приоритетната дата, претендирана със заявката за регистриране на марка на ЕС;
- б) този знак предоставя на притежателя си правото да забрани използването на една по-скорошна марка“.

5. Член 53 предвижда:

„1. Марката на ЕС се обявява за недействителна въз основа на искане, подадено до Службата, или въз основа на насрещен иск в производство за нарушение:

[...]

- в) когато съществува по-ранно право, както е посочено в член 8, параграф 4 и са изпълнени условията, посочени в същия параграф.

[...]“.

2. Регламент (ЕО) № 1234/2007⁵

6. Съгласно член 118б, „Определения“, параграф 1:

„1. За целите на настоящия раздел се прилагат следните определения:

- a) „наименование за произход“ означава наименование на район, определена местност или, по изключение, наименование на държава, което се използва за описание на продукт, посочен в член 118а, параграф 1, за който са спазени следните изисквания:
  - i) неговото качество и характеристики се дължат основно или изключително на специфична географска среда с присъщите ѝ природни и човешки фактори,
  - ii) гроздето, от което се произвежда, произхожда изключително от този географски район,
  - iii) производството му се извършва в този географски район, и

⁴ Регламент на Съвета от 26 февруари 2009 година относно марката на Европейския съюз (ОВ L 78, 2009 г., стр. 1).

⁵ Регламент на Съвета от 22 октомври 2007 година за установяване на обща организация на селскостопанските пазари и относно специфични разпоредби за някои земеделски продукти (Общ регламент за ООП) (ОВ L 299, 2007 г., стр. 1), в редакцията след изменението му с Регламент (ЕО) № 491/2009 на Съвета от 25 май 2009 г. (ОВ L 154, 2009 г., стр. 1) (наричан по-нататък „Регламент № 1234/2007“).

- iv) получено е от винени сортове от вида *Vitis vinifera*;
- б) „географско указание“ означава указание, отнасящо се за район, определена местност или, по изключение, държава, което се използва за описание на продукт, посочен в член 118а, параграф 1, за който са спазени следните изисквания:
  - i) притежава специфично качество, известност или други характеристики, които може да се отдадат на този географски произход,
  - ii) най-малко 85 % от гроздето, използвано за неговото производство, произхожда изключително от този географски район,
  - iii) производството му се извършва в този географски район, и
  - iv) получено е от винени сортове, принадлежащи към вида *Vitis vinifera* или произхождащи от кръстоска на вида *Vitis vinifera* и други видове от рода *Vitis*“.

7. Съгласно член 118е, „Предварителна национална процедура“, параграфи 6 и 7:

„6. В срок до 1 август 2009 г. държавите членки въвеждат необходимите законови, подзаконовни или административни разпоредби, за да се съобразят с разпоредбите на настоящия член.

7. В случай че държава членка няма национално законодателство в областта на правната закрила на наименованията за произход и на географските указания, тя може, единствено като преходна мярка, да предостави закрила на наименованието на национално равнище в съответствие с правилата на настоящия подраздел, като закрилата се предоставя от деня на подаване на заявката в Комисията. Тази преходна национална закрила се прекратява в деня, в който бъде взето решение за регистрация или отказ на такава съгласно настоящия подраздел“.

8. Член 118л, „Връзка с търговските марки“, параграф 1 гласи:

„Когато наименование за произход или географско указание е защитено съгласно настоящия регламент, регистрацията на търговска марка, съответстваща на една от ситуациите по член 118м, параграф 2 и свързана с продукт, попадащ в една от изброените в приложение ХІб категории, се отказва, ако заявката за регистрация на търговската марка е подадена след датата на представяне в Комисията на заявката за предоставяне на правна закрила на наименованието за произход или географското указание и впоследствие наименованието за произход или географското указание е получило закрила.

Регистрацията на търговски марки, регистрирани в нарушение на първа алинея, се обезсилва“.

9. Съгласно член 118м, „Закрила“, параграфи 1, 2 и 3:

„1. Защитените наименования за произход и защитените географски указания могат да се използват от всеки оператор, предлагащ на пазара вино, което е било произведено в съответствие със съответната спецификация на продукта.

2. Защитените наименования за произход и защитените географски указания и вината, използващи тези защитени наименования в съответствие със спецификацията на продукта, се ползват със закрила срещу:

- а) всяка пряка или непряка търговска употреба на защитено наименование:
  - i) от сходни стоки, за които не е спазена спецификацията на продукта на защитеното наименование; или
  - ii) доколкото подобно използване води до използване на репутацията на наименованието за произход или географското указание;
- б) всякаква злоупотреба, имитация или позоваване, дори ако е посочен истинският произход на продукта или услугата или ако защитеното наименование е преведено или придружено от израз като „стил“, „тип“, „метод“, „както е произведено в“, „имитация“, „с аромат на“, „като“ или друг подобен израз;
- в) всяко друго невярно или въвеждащо в заблуждение означение на мястото, откъдето произхожда продуктът, произхода, естеството или основни свойства на продукта, върху вътрешната или външната опаковка, рекламни материали или документи, свързани със съответния продукт от вино, както и опаковането на продукта в контейнер по начин, който може да създаде невярна представа за неговия произход;
- г) всяка друга практика, която би могла да въведе в заблуждение потребителите относно истинския произход на продукта.

3. Защитените наименования за произход или защитените географски указания не стават родови в Общността по смисъла на член 118к, параграф 1“.

10. Съгласно член 118н, „Регистър“:

„Комисията създава и поддържа електронен регистър на защитените наименования за произход и защитените географски указания на вина, до който се предоставя публичен достъп“.

11. Член 118т, „Съществуващи защитени наименования на вино“, предвижда:

„1. Наименованията на вино, които са защитени в съответствие с членове 51 и 54 от Регламент (ЕО) № 1493/1999 и член 28 от Регламент (ЕО) № 753/2002 на Комисията от 29 април 2002 г. относно определяне на някои правила за прилагане на Регламент (ЕО) № 1493/1999 на Съвета [от 17 май 1999 година относно общата организация на пазара на вино (ОВ L 179, 1999 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 28, стр. 190)] по отношение на описанието, обозначаването, представянето и защитата на определени лозаро-винарски стоки [...], се ползват автоматично със закрила по настоящия регламент. Комисията ги вписва в регистъра, предвиден в член 118н от настоящия регламент.“

2. По отношение на съществуващите защитени наименования на вино, посочени в параграф 1, държавите членки предават на Комисията:

- а) техническите досиета по член 118в, параграф 1;
- б) националните решения за одобряване.

3. Наименованията на вино, посочени в параграф 1, за които до 31 декември 2011 г. не е представена информацията по параграф 2, губят закрилата, предоставена съгласно настоящия регламент. Комисията извършва съответните административни формалности по заличаването на такива наименования от регистъра по член 118н.

4. Член 118с не се прилага по отношение на съществуващите защитени наименования на вино, посочени в параграф 1.

До 31 декември 2014 г. Комисията може да реши, по своя инициатива и в съответствие с процедурата, посочена в член 195, параграф 4, да отмени закрилата на съществуващите защитени наименования на вино, посочени в параграф 1, ако те не отговарят на условията, предвидени в член 118б.

[...]“.

12. Член 120г, озаглавен „По-строги правила, налагани от държавите членки“, предвижда:

„Държавите членки могат да ограничат или изключат използването на определени енологични практики и да предвидят по-строги ограничения за вина, които са разрешени съгласно правото на Общността и които са произведени на тяхна територия, с цел по-добро запазване на основните характеристики на вината със защитено наименование за произход или защитено географско указание и на пенливите вина и ликьорните вина.

Държавите членки уведомяват Комисията за тези ограничения и изключения, а тя от своя страна съобщава тази информация на останалите държави членки“.

II. Обстоятелства, предхождащи спора

13. От точки 1—15 на обжалваното решение се установява, че на 27 октомври 2006 г. дружеството Bruichladdich Distillery Co. Ltd. (наричано по-нататък „Bruichladdich“) е подало заявка за регистрация на марка на Общността „Port Charlotte“ за стоки, които спадат към клас 33 по смисъла на Ницката спогодба⁶ — „Алкохолни напитки“.

14. На 18 октомври 2007 г. марката е регистрирана под номер 5421474 и е публикувана в Бюлетин на марките на Общността № 60/2007 от 29 октомври 2007 г.

15. На 7 април 2011 г. IVDP подава пред EUIPO искане за обявяване на недействителност на марката на основание член 53, параграф 1, буква в) във връзка с член 8, параграф 4, член 53, параграф 2, буква г) и член 52, параграф 1, буква а) във връзка с член 7, параграф 1, букви в) и ж) от Регламент № 207/2009 г.

16. В отговор на това искане Bruichladdich свежда списъка с стоките, за които е регистрирана спорната марка, до тези, съответстващи на описанието „Уиски“.

17. В подкрепа на искането си за обявяване на недействителност IVDP посочва ЗНП „porto“ и „port“, които съгласно твърденията му, от една страна, са защитени във всички държави членки от редица разпоредби на португалското право и от член 118м, параграф 2 от Регламент № 491/2009, а от друга страна, са регистрирани и защитени във Франция, Италия, Кипър, Унгария, Португалия и Словакия по ревизираната и изменена Лисабонска спогодба за закрила на наименованията за произход и тяхната международна регистрация от 31 октомври 1958 г.

⁶ Ницска спогодба за международната класификация на стоки и услуги за целите на регистрацията на марките от 15 юни 1957 г., изменена на 28 септември 1979 г. (*Recueil des Traités des Nations Unies*, том 1154, № I 18200, стр. 89).

18. С решение от 30 април 2013 г. отделът по отмяна на EUIPO отхвърля искането за обявяване на недействителност.

19. На 2 февруари 2014 г. IVDP подава жалба пред EUIPO срещу решението на отдела по отмяна.

20. С решение от 8 юли 2014 г. четвърти апелативен състав на EUIPO отхвърля трите основания, изведени в жалбата.

21. На първо място, апелативният състав отхвърля основанието, което е изведено от нарушение на член 53, параграф 1, буква в) във връзка с член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009. Като цяло, апелативният състав приема, че защитата на ЗНП за вината се урежда единствено от Регламент № 491/2009 и следователно е в изключителната компетентност на Европейския съюз. Приема още, че спорното ЗНП е защитено единствено по отношение на виното, който продукт не е сходен с уискито, както и че не би могло да се направи връзка между марката „Port Charlotte“ и виното порто. Апелативният състав добавя, че не е необходимо да се проверява дали географските указания „port“ и „porto“ се ползват с известност, тъй като спорната марка нито се позовава на тях, нито ги използва.

22. На второ място, апелативният състав отхвърля основанието, изведено от нарушение на член 53, параграф 2, буква г) от Регламент № 207/2009, в което се твърди, че ЗНП „porto“ и „port“ са регистрирани при Световната организация за интелектуална собственост (СОИС) на 18 март 1983 г. под номер 682 в съответствие с Лисабонската спогодба. Според него тази регистрация закрила единствено понятието „porto“, което не е част от оспорената марка, но това не се отнасяло до Португалия.

23. На трето място, апелативният състав отхвърля основанията, изведени от нарушение на член 52, параграф 1, буква а) във връзка с член 7, параграф 1, букви в) и ж) от Регламент № 207/2009. Според него оспорената марка не се отнася до място с наименование Port Charlotte, независимо дали съществуващо или не, и до „град Oporto (Порто)“. Добавя, че абсолютното основание за отказ по член 7, параграф 1, буква в) от посочения регламент е посочено „едва при обжалването“, поради което IVDP няма право да се позовава на него. При всички положения оспорената марка не можела да заблуди обществеността относно географския произход на продукта, за който се отнася, по смисъла на член 7, параграф 1, буква ж) от същия регламент.

III. Производството пред Общия съд и обжалването съдебно решение

24. На 15 септември 2014 г., IVDP подава жалба за отмяна до Общия съд срещу решението на апелативния състав. В жалбата са изведени шест основания, от които за настоящото производство от значение е по-специално третото от тях, отнасящо се до нарушението на член 53, параграф 1, буква в) във връзка с член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009.

25. IVDP упреква апелативния състав, че неправилно е приел, че закрилата на вината със ЗНП Porto/Port се урежда единствено от Регламент № 491/2009, изключвайки защитата, предоставяна от португалското право.

26. В рамките на същото основание и вече извън позоваването на португалското право IVPN оспорва изводите на апелативния състав относно съвместимостта на марката „Port Charlotte“ със ЗНП Porto/Port, като се позовава на член 118м от Регламент № 491/2009.

27. По отношение на посочената разпоредба IVDP твърди следното: i) че същата забранява пряката или непряка търговска употреба на ЗНП за сходни стоки, както е случаят с виното порто и уискито; ii) че дори стоките да не са сходни, търговската употреба на присъщото на ЗНП понятие Port с търговската марка представлява използване на репутацията или престижа на това защитено наименование, което поведение също е забранено с разпоредбата, и iii) че при всички положения марката „Port Charlotte“ имитира или се позовава на ЗНП Porto/Port.

28. Общият съд уважава доводите на IVDP относно приложимостта на националното право. Въз основа на извършения анализ той достига до извода, че основанията за недействителност може да се извеждат алтернативно или кумулативно от по-ранно право „съгласно законодателството на [Съюза] или съгласно националното законодателство, уреждащо защитата“. Според него закрилата на ЗНП може да бъде допълнена от релевантното национално право, което им предоставя допълнителна защита.

29. Изхождайки от тази предпоставка и доколкото IVDP се е позовало на относимите разпоредби от португалското право, които уреждат защитата на ЗНП Porto/Port, Общият съд приема, че апелативният състав не е имал право да откаже да приложи националното законодателство с довода, че закрилата на наименованията за произход се урежда единствено от Регламент № 491/2009 и е в изключителната компетентност на Съюза.

30. Що се отнася до останалите основания за отмяна, посочени от IVDP, Общият съд, с мотиви, сходни на изложените от апелативния състав (с несъществени различия), потвърждава съвместимостта на оспорената марка със ЗНП Porto/Port.

IV. Жалбата на EUIPO

31. С единственото изложено основание за отмяна по същество EUIPO упреква Общия съд за преценката, че ЗНП може да се ползват по националното право от допълнителна и паралелна на предоставената от правото на Съюза закрила. Според EUIPO този извод води до погрешно прилагане на член 53, параграф 1, буква в) във връзка с член 8, параграф 4 и член 53, параграф 2, буква г) от Регламент № 207/2009.

32. EUIPO признава, че към датата на заявката за регистрация на марката „Port Charlotte“ (27 октомври 2006 г.) „porto“ и „port“ са били понятия, защитени от законодателството на Съюза, уреждащо закрилата на ЗНП. Към датата на подаване на искането за обявяване на недействителност на търговската марка (7 април 2011 г.) приложими са били разпоредбите на Регламент № 1234/2007, в редакцията след изменението му с Регламент № 491/2009. Това изменение, с което в Регламент № 1234/2007 са добавени членове 118а—118у, се ограничава до възпроизвеждането на членове 33—51 и на член 53 от Регламент (ЕО) № 479/2008⁷. Ето защо, за да се прецени намерението на законодателя на Съюза по отношение на закрилата на ЗНП за вината, трябва да се обърне внимание на разпоредбите и съображенията не само на Регламент № 1234/2007, но и на Регламент № 479/2008.

33. EUIPO се позовава на решение от 8 септември 2009 г., Budějovický Budvar⁸, като изтъква успоредния характер на режима на закрила на ЗНП на вината и този за ЗНП на храни и земеделски стоки, уреден с Регламент (ЕО) № 510/2006⁹. Посоченото решение дава на EUIPO основание да твърди, че като е приел за допустим даден национален режим, предоставящ

⁷ Регламент на Съвета от 29 април 2008 година относно общата организация на пазара на вино, за изменение на регламенти (ЕО) № 1493/1999, (ЕО) № 1782/2003, (ЕО) № 1290/2005 и (ЕО) № 3/2008 и за отмяна на регламенти (ЕО) № 2392/86 и (ЕО) № 1439/1999 (ОВ L 148, 2008 г., стр. 1); в сила от 1 август 2009 г. по отношение на разпоредбите за прилагане.

⁸ Дело С-478/07, ЕУ:С:2009:521.

⁹ Регламент на Съвета от 20 март 2006 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 93, 2006 г., стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 71, стр. 114).

допълнителна защита, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, тъй като, след като съществува единна регламентация в правото на Съюза, всяка друга защита съобразно националното право бива изключена. Разпоредбите на Регламент № 491/2009 са единни и изчерпателни за територията на целия Съюз.

34. В тази връзка, EUIPO излага три довода: i) за да може националното законодателство да съществува едновременно или да замени установения с правото на Съюза режим, трябва да има изрични разпоредби, които да допускат това, като член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009 не може да се счита за разпоредба в този смисъл. Става въпрос за общо препращане, което не предоставя на националните законодателства правомощието да заменят режима на закрила на Съюза; ii) съгласно член 2, параграф 2 ДФЕС, принципът на субсидиарност при упражняване на споделените компетенции не допуска държавите членки да упражняват своите компетенции, когато институциите на Съюза са решили да упражнят своите, и iii) съгласно практиката на Съда относно закрилата на наименованията за произход на земеделски стоки и храни¹⁰ предоставеното с националното законодателство равнище на закрила престава да съществува с влизането в сила на закрилата, която се предоставя със законодателството на Съюза.

35. IVDP оспорва тези доводи, като възразява срещу съпоставката между Регламент № 491/2009, приложим спрямо ЗНП на вината (членове 118а—118щ), и Регламент № 510/2006¹¹, приложим спрямо наименованията за произход на други земеделски стоки и храни. Ето защо практиката на Съда относно Регламент № 510/2006 не следвало да се прилага спрямо вината, което според него се подкрепяло от изложеното в точка 28 от решение *Assica* и *Krafts Foods Italia*¹².

36. Според IVDP член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009, допуска прилагането на защитата, която предоставя националното законодателство. IVDP възразява срещу твърдението на EUIPO за съществуването на възможност за нарушения във функционирането на вътрешния пазар, ако бъде прието, че в националните законодателства може да се предвижда допълнителна защита, и посочва, че предоставената с португалското законодателство закрила на ЗНП, които се ползват с голяма известност, е идентична на тази, която предоставя правото на Съюза в областта на марките.

37. *Bruichladdich* като цяло подкрепя становището на EUIPO във връзка с изчерпателния характер на предоставената с правото на Европейския съюз закрила на ЗНП и ЗГУ.

38. Португалското правителство счита, обратно, че не следва да се приема, че закрилата на ЗНП, предоставена от правото на Съюза, е изчерпателна и не допуска каквото и да било друго равнище на национална защита.

V. Насрещната жалба на IVDP

39. Освен възражението срещу жалбата на EUIPO IVDP подава самостоятелна жалба, в която са изведени три основания. Първото¹³ като цяло съвпада с изложеното от него при отговора на съответното основание на EUIPO относно изчерпателното приложение на закрилата на ЗНП, предоставена от правото на Съюза.

10 Решение от 4 март 1999 г., *Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola* (C-87/97, EU:C:1999:115).

11 Решение от 8 септември 2009 г., *Budějovický Budvar* (C-478/07, EU:C:2009:521).

12 Решение от 8 май 2014 г. (C-35/13, EU:C:2014:306).

13 По-конкретно, с него се оспорват точки 38 и 41 от обжалваното решение.

40. С второто основание, IVDP упреква Общия съд¹⁴, че неправилно е приложил член 118м, параграф 2, буква а) от Регламент № 491/2009, приемайки, че оспорената марка не използва, нито се позовава на ЗНП Porto/Port, поради което не трябвало да се преценява известността му.

41. Според IVDP включването в оспорената марка на понятието „port“ имитира или пресъздава ЗНП Porto/Port, което се ползва от закрилата по член 118м, параграф 2, буква а), подточка ii) от Регламент № 491/2009. Съдът вече е пояснил, че е налице пресъздаване в случаите, когато понятието, избрано за обозначаване на продукт, включва част от ЗНП, така че онова, което потребителят си представя, когато срещне наименованието на продукта, е ползващата се от ЗНП стока¹⁵.

42. С третото основание IVDP възразява срещу приетото от Общия съд¹⁶, че използването на оспорената марка не предполага „злоупотреба, имитация или позоваване“ на ЗНП Porto/Port, което според него, е в нарушение на член 118м, параграф 2, буква б) от Регламент № 491/2009. В тази връзка IVDP отхвърля изводите на Общия съд относно характеристиките на виното порто и уискито, въз основа на които същият е достигнал до заключението, че двете алкохолни напитки са добре известни на средния потребител. Според IVDP в действителност става въпрос за сходни стоки.

43. Според EUIPO второто и третото основание са недопустими, тъй като не се отнасят до преценката на правни въпроси на Общия съд, а до преценката на доказателствата и на фактическите елементи. В тази връзка се позовава на решение от 21 януари 2016 г., Viiniverla¹⁷, в което Съдът постановява, че преценката за наличието на пресъздаване не представлява правен въпрос.

44. При условията на евентуалност, що се отнася до съвместимостта на марката със ЗНП, според EUIPO IVDP само е възпроизвел доводите си, изтъкнати в първоинстанционното производство, без да представя доказателства, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото или е изопачил фактическите елементи. Освен това EUIPO счита, че Общият съд е приложил правилно съдебната практика, установена с Решение от 21 януари 2016 г., Viiniverla¹⁸, относно понятието за позоваване.

45. Във връзка с първото основание на жалбата, изведено от IVDP, EUIPO препраща към изложеното в неговата жалба по отношение на единната и изчерпателна закрила, предоставена от правото на Съюза.

46. Bruichladdich също оспорва първото основание на жалбата на IVPD и моли същото да бъде отхвърлено на основание практиката на Съда във връзка с Регламент № 510/2006, която Общият съд правилно е приложил. Изключителният характер на режима не изключва действието на националните законодателства относно ЗНП и ЗГУ, но само в случаите, когато същите са изключени от обхвата на съответните регламенти.

14 Оспорва, по-конкретно, точки 68—73 от обжалваното решение.

15 Цитира решения от 4 март 1999 г., Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola (C-87/97, EU:C:1999:115, т. 25), от 26 февруари 2008 г., Комисия/Германия (C-132/05, EU:C:2008:117, т. 44) и от 14 юли 2011 г., Bureau national interprofessionnel du Cognac (C-4/10 и C-27/10, EU:C:2011:484, т. 56).

16 Позовава се на точки 74—77 от обжалваното решение.

17 Дело C-75/15 (EU:C:2016:35, т. 31).

18 Дело C-75/15 (EU:C:2016:35).

47. Bruichladdich посочва, че в областите, уредени от общностните регламенти, трябва да се отчита общата цел за създаване на единна система за закрила на равнището на Съюза, което изключва двойна защита, основана едновременно на националното право и на правото на Съюза. Единственото допуснато изключение е предвиденото във връзка с прилагане на преходния режим (член 5, параграф 6 от Регламент № 510/2006 и член 118е, параграфи 6 и 7 от Регламент № 491/2009).

48. На последно място, Bruichladdich счита, че второто и третото основание на жалбата на IVDP са неоснователни. За обществеността на Съюза не съществува риск от объркване при сравняването на спорната търговска марка със ЗНП Porto/Port. Последното се отнася до място на португалска територия, докато марката не е свързана с това място, а или с морска местност около пристанище, или с женско име (Шарлот), което било основният елемент на тази марка. Липсата на сходство между означенията премахвало възможността за прилагане на член 118, параграф 2 от Регламент № 491/2009, без да е необходимо да се разглеждат предвидените в посочената разпоредба условия и по-конкретно, това за използване на репутацията на ЗНП „porto“ или „port“. При всички положения противопоставените стоки не били сходни, що се отнася до техните съставки, вкус или алкохолен градус.

VI. Анализ

1. Предварителни бележки

49. Спорът в настоящото производство по (двойно) обжалване се отнася най-вече до това дали приложимият правен режим относно защитата на дадено ЗНП на вина е, изключително или изчерпателно, този по Регламент № 1234/2007¹⁹.

50. IVDP защитава становището, застъпено в обжалваното решение, че трябва да се признае действието на португалското право, доколкото същото предоставя по-високо равнище на закрила от правото на Съюза. Този довод обаче не може да бъде приет. Всъщност в представените пред Съда писмени становища IVDP запазва мълчание относно конкретното съдържание на това твърдяно по-високо равнище на закрила²⁰. Не така стоят нещата пред Общия съд, тъй като в искането за обявяване на недействителност²¹ е посочено, че португалското законодателство забранявало използването на ЗНП Porto/Port не само при наличието на риск от объркване, но и когато незаконното използване (от дадена марка) може да навреди на репутацията на самото ЗНП, възползвайки се неправомерно от неговия отличителен характер или престиж.

51. Този довод, повтарям, е неоснователен, тъй като закрилата, която правото на Съюза предоставя на ЗНП на вината, е най-малко толкова висока, колкото сочената от IDVP защита, предоставяна от португалското законодателство. По-конкретно, едно от основанията за отказ за регистрация на марките на Съюза е именно обстоятелството, че с тях се прави опит за неправомерно използване на репутацията на дадено ЗНП за вина.

19 В обжалваното решение и в писмените становища на страните Регламент № 491/2009 се посочва сякаш той е приложимият. Всъщност става въпрос за редакцията на Регламент № 1234/2007, изменена с Регламент № 491/2009. Първоначално Регламент № 1234/2007 включва единствено разпоредбите относно лозаро-винарския сектор, които не са били обект на каквато и да било законодателна реформа. Разпоредбите в процес на изменение е следвало да бъдат включени след тяхното приемане, което се случва с Регламент № 479/2008 относно общата организация на пазара на вино. Регламент № 491/2009 включва изцяло лозаро-винарския сектор в Регламент № 1234/2007, като въвежда в последния законодателните решения на Регламент № 479/2008.

20 По време на съдебното заседание, в отговор на поставените от Съда въпроси, представителят на IVDP обясни, че по-високата закрила по португалското право се изразявала в забраната дадена марка да се възползва неправомерно от престижа на ЗНП Porto/Port.

21 Точка 60 от писмената жалба, подадена пред Общия съд на 15 септември 2014 г.

52. Всъщност самият IVDP признава по два начина, мълчаливо или изрично, това обстоятелство. От една страна, в насрещната си жалба, IVDP се позовава на Регламент № 1234/2007 в подкрепа на твърдението си, че член 118м, параграф 2, буква б), подточка ii) му дава правото „да получи закрила срещу използването на оспорената марка, доколкото с него се използва репутацията“ на ЗНП Port²². От друга страна, IVDP посочва, че „предоставената с португалското законодателство закрила на географските указания, които се ползват с голяма известност, е идентична на тази, която правото на Съюза предоставя на общоизвестните търговски марки (well known trade marks)²³.

53. Щом при това положение португалското законодателство и правото на Съюза предоставят еднаква закрила, считам, че повдигнатият спор относно приоритетното прилагане на едното или другото с оглед на предполагаемото по-високо равнище на закрила на ЗНП от националните разпоредби, е до голяма степен изкуствен. Следователно Общият съд е можел да се ограничи до обсъждането на останалите отменителни основания, без да е било необходимо да се задълбочава в един по-широк проблем, който, макар и безспорно да представлява интерес, в разглеждания случай не съществува.

54. Доколкото обжалваното решение съдържа противоречиви мотиви (и основан на тях диспозитив) относно изчерпателното приложение на правото на Съюза за целите на очертаване на закрилата на ЗНП на вината, ще трябва направената в жалбата критика срещу тези мотиви да бъде обсъдена. Решението, предварително ще посоча, се корени в тълкуването на приложимите регламенти, по-конкретно на Регламент № 1234/2007, в редакцията след изменението му с Регламент № 491/2009²⁴.

2. По единственото основание на жалбата на EUIPO и по първото основание на насрещната жалба на IVDP

55. Според мен единственото основание на жалбата на EUIPO и първото основание на насрещната жалба на IVDP трябва да бъдат обсъдени заедно. И двете, макар и по различен начин, се отнасят до изчерпателния характер на прилагането на Регламент № 1234/2007, във връзка с довода, че ЗНП на вината могат да се ползват от допълнителна защита по националното право.

56. В подкрепа на твърдението си, че националното право не може да предоставя по-високо равнище на защита на ЗНП от установеното в правото на Съюза, EUIPO се позовава на решение Budějovický Budvar²⁵. По това дело Съдът е трябвало да се произнесе по същия спор²⁶, който обаче се е отнасял до закрилата по Регламент № 510/2006, във връзка с географско указание за бира. В посоченото решение се потвърждава изчерпателния характер на тази закрила, тъй като целта на Регламента не е „да установи наред с националните правила, които могат да продължат да съществуват, допълнителен режим на закрила на квалифицираните

22 Точка 62 от насрещната жалба.

23 Точка 90 от писменото възражение срещу жалбата на EUIPO.

24 Следва да се отбележи, че причините, накарали законодателят на Съюза да установи организацията на пазара на вино, се съдържат в съображенията на Регламент № 479/2008, приет преди Регламент № 491/2009, които по този начин се превръщат в инструмент за тълкуване на обхвата на правната уредба.

25 Решение от 8 септември 2009 г. (С-478/07, EU:C:2009:521).

26 Този спор по същество е така сходен на разглеждания в настоящото производство, че осем години по-късно изложеното от генералния адвокат Ruiz-Jarabo Colomer в точка 89 от заключението му по дело Budějovický Budvar (С-478/07, EU:C:2009:52) продължава да е валидно: „От Съда се иска да се произнесе относно изключващия характер на режима на общностна закрила на географските указания и наименованията за произход, един от най-обсъжданите въпроси в тази област, на който съдебната практика към момента е отговорила само частично“.

географски указания по подобие например на въведения с Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета от 20 декември 1993 г. относно марката на Общността (ОВ L 11, 1994 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 7, том 1, стр. 146), а да предвиди еднакъв и изчерпателен режим на закрила на такива указания²⁷.

57. С противоположните становища, изложени в настоящото производство, съответно се подкрепя или оспорва прилагането на практиката на Съда относно Регламент № 510/2006 спрямо Регламент № 1234/2007. Според IVDP ЗНП за вината имат такива особени характеристики, които налагат тяхната закрила да бъде различна от тази, която правото на Съюза предоставя на други подобни означения.

58. Общият съд първоначално признава²⁸, че член 118м, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1234/2007 урежда с единен и изключителен характер както разрешението, така и ограниченията и когато е приложимо, забраната за търговска употреба на географските указания. След това обаче, посочва²⁹ че член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009 (относно търговските марки на Съюза) допуска отказа да се регистрира дадена марка или, след като е била регистрирана, обявяването ѝ за недействителна, ако съществува стъклоновение между нея и по-ранен знак, защитен от законодателството на Съюза или от националното право. От това Общият съд достига до извода, че ЗНП Porto/Port може да се ползва от допълнителната защита, която предоставя португалското право.

59. Изолираният прочит на член 8, параграф 4 от Регламент № 207/2009 би могъл, хипотетично, да позволи този извод на Общия съд да бъде потвърден. Тълкуването на посочената разпоредба обаче не може да не бъде съобразено с последиците, произтичащи от други нормативни елементи от правото на Съюза. По-конкретно, трябва да се вземе предвид конкретната уредба на ЗНП и ЗГУ, след като Съюзът вече е упражнил своите правомощия спрямо същите. Това е направено, освен друго, с включването в Регламент № 1234/2007 на отделна разпоредба (член 118а), определяща именно връзката на тези разновидности на правото на интелектуална собственост (общо за двете) с търговските марки на Съюза (самостоятелно).

60. Всъщност законодателят на Съюза е решил да упражни компетенциите си по отношение на ЗНП и ЗГУ както в областта на земеделските стоки и храните (Регламент № 510/2006), така и спрямо спиртните напитки (Регламент № 110/2008³⁰) и лозаро-винарския сектор (Регламент № 1234/2007). Извън приложното поле на тези регламенти наименованията за произход и географските указания продължават да бъдат в компетенциите на държавите членки.

61. На общностно равнище предоставената с регламентите на Съюза закрила не обхваща всички наименования за произход или географски указания, а само тези, които са определени в тях. Що се отнася до първите, закрилата обхваща ЗНП, които описват стоки, чиито качества и характеристики се дължат изключително на специфична географска среда, с присъщите ѝ природни и човешки фактори. По отношение на вторите закрилата обхваща само указанията за стоки, които притежават специфично качество, известност или други характеристики, които може да се отдадат на техния географски произход (ЗГУ). ЗГУ и ЗНП споделят териториалния елемент, но последните се отнасят до стоки, чиито особености се дължат на природния или човешки фактор на мястото на техния произход.

27 Решение от 8 септември 2009 г., *Budějovický Budvar* (C-478/07, EU:C:2009:521, т. 114).

28 Точка 41 от обжалваното решение.

29 Пак там, точки 44—49.

30 Регламент (ЕО) № 110/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 15 януари 2008 година относно определението, описанието, представянето, етикетването и защитата на географските указания на спиртните напитки и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 1576/89 на Съвета (ОВ L 39, 2008 г., стр. 16).

62. В случая със ЗНП на вината законодателната дейност на Съюза сама по себе си е изчерпала обхвата на закрила за целите на уеднаквяването на режима за всички държави членки³¹. Свободата на действие на държавите членки може да обхваща правната уредба на обикновените географски указания (не квалифицирани), тоест тези, които не изискват стоките да притежават някакви специални качества или репутация, произтичащи от мястото, от което произхождат, но трябва да бъдат достатъчни, за да обозначават това място. Законодателството на Съюза обхваща само ЗНП и ЗГУ, при това с изчерпателен характер, докато обикновените географски указания се ползват от закрила съобразно националното право.

63. Като цяло, успоредният характер на Регламент № 510/2006, от една страна, и Регламент № 1234/2007, в частта, която се отнася до ЗНП на вината, от друга страна, според мен е безспорен. Целта на двата регламента е една и съща — да гарантират на потребителя, а от друга гледна точка — и на титулярите на съответните наименования, че обозначените с тях стоки отговарят на едно високо качество, основано на техния географски произход. Освен това и двата регламента предвиждат, че по отношение на стоките (вина, в единия случай, общо храни и земеделски стоки, в другия) се прилага една и съща система за регистрация и последваща единна закрила на цялата територия на Съюза, независимо от мястото на техния произход.

64. Всъщност в самия Регламент № 479/2008 (чийто текст впоследствие ще бъде възприет при изменението на Регламент № 1234/2007) се подчертава, че същият не е нищо друго освен възприемане на принципите на Регламент № 510/2006 в областта на ЗНП на вината. В съображение 27 изрично е посочено, че „заявленията относно наименование за произход или географско указание се разглеждат в съответствие с подхода, възприет в рамките на хоризонталната политика на Общността в областта на качеството по отношение на хранителни стоки, различни от виното и спиртните напитки, в Регламент (ЕО) № 510/2006 на Съвета от 20 март 2006 г. относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски стоки и храни“.

65. Твърденият успореден характер се установява и при анализа на особеностите на процедурата за регистрация на ЗНП и ЗГУ. В решение *Budějovický Budvar* Съдът постановява, че „за разлика от други общностни режими на закрила на правата на индустриална и търговска собственост [...] процедурата за регистрация по Регламент № 2081/92 и Регламент № 510/2006 се основава на разпределение на правомощията между съответната държава членка и Комисията, тъй като решението да се регистрира дадено означение може да се вземе от Комисията само ако съответната държава членка ѝ е изпратила заявка за тази цел и тъй като такава заявка може да се направи само ако държавата членка е проверила, че е обоснована (решение от 6 декември 2001 г., *Carl Kühne* и др., C-269/99, [EU:C:2001:659], т. 53). Следователно националните процедури за регистрация се включват в общностната процедура за вземане на решение и представляват съществена част от нея. Те не могат да съществуват извън общностния режим на закрила“³².

31 Намерението е това уеднаквяване да бъде разпространено и спрямо други сектори. Така например Европейският парламент е приел Резолюция от 6 октомври 2015 г. относно евентуалното приобщаване на неселскостопанските продукти към защитата от страна на Европейския съюз на географските указания (2015/2053(INI)). В тази резолюция се подчертава, че „действащите национални закони, които защитават всички неселскостопански продукти, определят различно равнище на защита в държавите членки, което не е в съответствие с целите на вътрешния пазар и води до затруднения за ефективната им защита в Европа и в държавите членки, където тези продукти не са обхванати от националното законодателство, и следователно се откроява *нуждата от единна система за защита на географските указания за целия ЕС*“ (курсивът е мой). Резолюцията, с която се призовава Комисията да изработи възможно най-бързо законодателно предложение н тази връзка, е достъпна на интернет адрес: <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P8-TA-2015-0331+0+DOC+XML+V0//BG>.

32 Решение от 8 септември 2009 г., *Budějovický Budvar* (C-478/07, EU:C:2009:521, т. 116 и 117). Същата тази цел да се гарантира единна закрила на територията на Съюза на географските указания, които отговарят на изискванията на регламента (по това време, Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 208, 1992 г., стр. 1), които са регистрирани в съответствие с него, стои в основата на решение от 9 юни 1998 г., *Chiciak* и *Fol* (C-129/97 и C-130/97, EU:C:1998:274, т. 25). В същия смисъл, решение от 4 март 1999 г., *Consortio per la tutela del formaggio Gorgonzola* (C-87/97, EU:C:1999:115, т. 18).

66. Този модел ще бъде възприет в Регламент № 479/2008 г., за лозаро-винарския сектор³³, както и в Регламент № 110/2008 (член 17), за спиртните напитки. Ето защо мотивите на Съда в решение *Budějovický Budvar*, които цитирах в предходната точка, относно този (процедурен) аспект на Регламент № 2081/92 и на Регламент № 510/2006 могат да бъдат отнесени спрямо Регламент № 1234/2007.

67. Освен това обстоятелството, че приемането на приложимите за ЗНП и ЗГУ регламенти замества националните режими за закрила се потвърждава от самите тези регламенти с включването на преходни разпоредби, отчитайки факта, че на територията на Съюза са съществували едновременно национални системи, предвиждащи правна уредба на наименованията за произход, и такива, в които такава е липсвала (или липсва)³⁴.

68. По отношение на вината, следва да се върнем към Регламент № 1493/1999, в член 54, параграф 2 от който е дадено определение на „[к]ачествени[те] вина, произведени в определен район“ (V.Q.P.R.D.), и категориите, които същите обхващат. Параграф 4 на същата разпоредба предвижда, че „[д]ържавите членки предоставят на Комисията списъка с признатите от тях качествени вина, произведени в определен район, като посочват за всяко от тези качествени вина, произведени в определен район, препратка към националните разпоредби относно производството на тези вина“. Доколкото ЗНП *Porto/Port* се е ползвало от защита в съответствие с португалското право, вината, означени с него са били включени в списъка на V.Q.P.R.D. и автоматично са получили закрила по Регламент № 1234/2007 (член 118т, параграф 1), а Комисията ги е вписала в регистъра по член 118н от същия регламент (списъка *E-Bacchus*)³⁵.

69. Посочената автоматична закрила обаче е нюансирана със самия член 118т от Регламент № 1234/2007, в който, с цел да се гарантира, че вината от списъка *E-Bacchus* отговарят на изискуемите условия, са предвидени някои предпазни мерки чрез определянето на срокове, в които държавите членки трябва да изпратят задължителната документация, а Комисията да упражни контрол дали са налице основания за вписването в регистъра³⁶.

70. Член 118е, параграф 7 от Регламент № 1234/2007 дава право на държава членка, която няма национално законодателство в областта на ЗНП, като преходна мярка, да предостави закрила на наименованието на национално равнище. Тази преходна закрила се прекратява в деня, в който Комисията вземе решение за регистрация или отказ на такава, в съответствие с този регламент.

71. От всички тези преходни разпоредби се установява, ако изобщо е необходимо, че държавите членки са загубили правомощието си да предоставят допълнителна и по-висока закрила на ЗНП на вината с придобиването на статута, който Регламент № 1234/2007 им признава. В противен случай не би било необходимо да се урежда преходът от старото към новото положение, целта на който е именно да се регламентира прехвърлянето на компетенцията за определяне на обхвата на закрилата. В това отношение спрямо Регламент № 1234/2007 отново са приложими мотивите в решение *Budějovický Budvar*³⁷ относно Регламент № 510/2006.

33 В съображение 29 от същия регламент е описана процедурата за достъп до закрила посредством общностната регистрация, като задължение на Комисията е да се увери, че заявленията за вписване отговарят на определените в Регламента условия и че подходът е еднообразен във всички държави членки.

34 В решения от 8 септември 2009 г., *Budějovický Budvar* (C-478/07, EU:C:2009:521, т. 118—120) и от 9 юни 1998 г., *Chiciak и Fol* (C-129/97 и C-130/97, EU:C:1998:274, т. 28) Съдът е възприел този елемент като показателен за загубата от страна на държавите членки на техните режими за закрила.

35 Достъпен на интернет адрес <http://ec.europa.eu/agriculture/markets/wine/e-bacchus/index.cfm>.

36 Съгласно посочената разпоредба, ако в определените срокове не бъде предоставена съответната информация, Комисията има право да заличи ЗНП от списъка *E-Bacchus*, както и в срок до 31 декември 2014 г., да реши да отмени закрилата на ЗНП, които не отговарят на условията, предвидени в член 118б от Регламент № 1234/2007.

37 Решение от 8 септември 2009 г. (C-478/07, EU:C:2009:521).

72. IVDP възразява срещу тези елементи за преценка (и останалите, които се съдържат в решение *Budějovický Budvar*³⁸, върху които не считам за необходимо да се разпростирам повече), като се позовава на различията между Регламент № 510/2006 и № 479/2008. Без да отричам съществуването на някои от тях, считам, че същите не оборват описаното сходство между тези регламенти, що се отнася до техните цели и основни характеристики.

73. В подкрепа на довода, че намерението на Съюза е било да се запазят националните особености на закрилата на вината, IDVP се позовава на съображение 28 от Регламент № 479/2008, чийто текст гласи: „За да се съхранят специфичните качествени характеристики на вината с наименование за произход или географско указание, на държавите членки следва да се разреши да прилагат по-строги правила в това отношение“.

74. Според мен обаче този довод е неубедителен. Смисълът на съображение 28 от Регламент № 479/2007, напротив, трябва да бъде разгледан във връзка с член 120г от Регламент 1234/2007, който дава на държавите членки правото да ограничат използването на определени енологични практики или да предвидят по-строги ограничения за вината със ЗНП, произведени на тяхна територия. Тази разпоредба не отменя единния и изключителен характер на режима на закрила на ЗНП за вина, които отговарят на минималните изисквания за качество. Държавите членки могат правомерно да предвидят, че дадени вина може да се ползват от ЗНП само ако са спазени определени по-строги производствени практики. Но, повтарям, това изискване не означава, че след като ЗНП е било регистрирано за територията на целия Съюз, режимът на закрила на същото може да бъде оставен на произвола на националното законодателство³⁹.

75. Изложените аргументи ми дават основание да предложа единственото основание на жалбата на EUIPO да бъде уважено. Въпреки че в решението си Общият съд правилно е подчертал „изключителния“ характер на закрилата по член 118м, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1234/2007⁴⁰, той е допуснал грешка при прилагане на правото, като се е отклонил от този правилен извод в следващите точки (44—49) и е приел за допустима допълнителната защита по националното право, която преди това мълчаливо е отхвърлил.

3. По второто и третото основание на насрещната жалба на IVDP

1. По допустимостта на основанията

76. При първоначалния прочит на тези две основания, изведени от IVDP, би могло да се приеме, че същите са недопустими, каквото е твърдението на останалите страни в производството, доколкото изглежда, че са насочени срещу преценка на фактическите обстоятелства на Общия съд, която, съгласно установената съдебна практика, не подлежи на контрол от страна на Съда⁴¹.

³⁸ Пак там.

³⁹ Допустимостта на по-високи изисквания за качество на национално равнище от установените в регламентите е предвидена спрямо спиртните напитки и в член 6 от Регламент № 110/2008.

⁴⁰ Така съгласно точка 38 от обжалваното решение „в съответствие с духа и със системата на единната регулаторна среда на Общата селскостопанска политика (съображение 1 от Регламент № 491/2009; вж. в този смисъл също и по аналогия с Регламент № 510/2006 решение от 8 септември 2009 г., *Budějovický Budvar*, C-478/07, [...] EU:C:2009:521, т. 107 и сл.), що се отнася до приложното поле на Регламент № 491/2009, точните условия и обхват на тази защита са определени изключително в член 118м, параграфи 1 и 2 от същия регламент“.

⁴¹ Вж., освен други, постановеното неотдавна решение от 2 март 2017 г., *Panrico/EUIPO* (C-655/15 P, непубликувано, EU:C:2017:155, т. 68), в което се цитира определение от 16 май 2013 г., *Arav/H.Eich* и *CXВП* (C-379/12 P, непубликувано, EU:C:2013:317, т. 42, 81 и 82), решение от 19 март 2015 г., *MEGA Brands International/CXВП* (C-182/14 P, EU:C:2015:187, т. 48—51) и определение от 7 април 2016 г., *Harper Hygienics/EUIPO* (C-475/15 P, непубликувано, EU:C:2016:264, т. 35 и 36).

77. Ако съдържанието на тези две основания действително се свеждаше до оспорване на преценката на Общия съд относно сходството на марката и ЗНП, до преобладаващите елементи при възприемането им от страна на обществеността или до риска от объркването им, щях да се присъединя към предложението за отхвърлянето им поради недопустимост.

78. Считаю обаче, че не това е действителният смисъл на двете основания за отмяна, както и че с тях се повдига същински правен въпрос, който не се отнася до преценката на фактите, нито до това, което Съдът нарича „съображения от фактическо естество“. Въпросът е да се прецени дали даденото от Общия съд тълкуване на член 118м, параграф 2, буква б) от Регламент № 1234/2007 е съобразено с нормативното съдържание на посочената разпоредба. За да се потвърди или отхвърли това тълкуване, очевидно е необходимо да се прибегне до правните понятия (използване, злоупотреба, имитация, позоваване, неправомерно използване на репутацията), които, приложени спрямо някои отличителни знаци и ЗНП, задължително биха изисквали конкретна, а не абстрактна преценка. Ако при упражняване на касационната си функция Съдът не разполагаше с правомощия да проверява дали даденото от Общия съд тълкуване в тази област е правилно, страхувам се, че неговите контролни правомощия биха били доста ограничени.

79. В подкрепа на възражението си за недопустимост EUIPO се позовава на точка 31 от решение от 21 януари 2016 г., *Viiniverla*⁴², където Съдът припомня, че запитващата юрисдикция трябва „да прецени дали наименованието „Verlados“ за ябълкова дестилатна спиртна напитка по смисъла на член 16, буква б) от Регламент № 110/2008 представлява „пресъздаване“ на защитеното географско указание „Calvados“. От това твърдение, което е логично в контекста на конкретното преюдициално запитване, не може да се заключи, че в производството по обжалване Съдът няма право да се произнася по тълкуването и прилагането от страна на Общия съд в неговото решение на правното понятие за позоваване (или на друго подобно).

80. Освен това, с оглед на изложеното в първоинстанционното решение, в случая става дума за самата способност на ЗНП *Porto/Port* (макар че може да е всяко друго) да изпълнява присъщите му функции и да се ползва от закрилата на правото на Съюза. Според мен, ако се приеме — в съответствие с тълкуването, дадено от Общия съд при потвърждаване на изводите на апелативния състав, че разглежданото географското наименование има много несъществен отличителен характер⁴³, поради което би било достатъчно към думата *Port* да се добави друга дума (в случая „*Charlotte*“) за да може да се регистрират търговски марки на Съюза, с които се обозначават други алкохолни напитки, ЗНП *Porto/Port* би било сериозно засегнато с оглед на невъзможността да получи закрила срещу последващи търговски марки за алкохолни напитки, които използват неговия отличителен елемент *Porto/Port*, добавяйки което и да било от хилядите възможни географски понятия или топоними.

81. С други думи, според мен грешката при прилагане на правото в първоинстанционното решение се състои в нарушаването на законодателството на Съюза, което признава на ЗНП *Porto/Port* правото, произтичащо от Регламент № 1234/2007, да не допуска регистрацията на която и да било търговска марка за алкохолни напитки, която използва това наименование. Правото на изключване на останалите (*ius excludendi alios*) е ключово за закрилата на ЗНП, която се предоставя с посочения регламент, член 118м, параграф 2 от който ги защитава срещу пряката или непряка търговска употреба, когато същата води до използване на репутацията на дадено ЗНП (буква а), както и срещу злоупотреба, имитация или позоваване на самото ЗНП (буква б). Основанията в насрещната жалба на *IVDP* се отнасят до тези две разновидности на закрила и по мое мнение са допустими.

⁴² Дело C-75/15 (EU:C:2016:35).

⁴³ Както EUIPO, така и *Bruichladdich*, макар и с други думи, изложиха подобно становище по време на съдебното заседание. По-конкретно, EUIPO посочи, че „*Porto* и *Port* са родови понятия“, въпреки че след това внесе известен нюанс в това си твърдение, уточнявайки, че същите „в известна степен имат родово значение“.

2. По второто основание на насрещната жалба

82. В жалбата за отмяна пред Общия съд IVDP твърди, че апелативният състав е нарушил член 118м, параграф 2, буква а), подточка ii) от Регламент № 1234/2007, отхвърляйки довода, че включването на ЗНП Porto/Port в марката „Port Charlotte“ представлява неправомерно използване на неговата репутация. В отговор на това твърдение Общият съд потвърждава заключението на апелативния състав, че „спорната марка не е използвала, нито се е позовала на посоченото наименование за произход, поради което не било необходимо да се проверява дали тя е известна“⁴⁴.

83. От една страна, този отговор на Общия съд донякъде се отклонява от предмета на възражението на жалбоподателя. При произнасянето си относно използването на репутацията на ЗНП, Общият съд препраща към понятието „позоваване“, което не е включено в разпоредбата на член 118м, параграф 2, буква а), подточка ii) от Регламент № 1234/2007, а в тази на буква б) на същия параграф, за която се отнася друго основание за отмяна.

84. Общият съд е непоследователен в твърдението си, че „спорната марка не е използвала [...] посоченото наименование за произход“ (т. 72 от решението) и последващия извод, че „понятието „port“ [...] е неразделна част от оспорената марка“ (т. 76 от обжалваното решение, в която се прави анализ на позоваването).

85. Оставяйки за момент настрана въпроса относно позоваването, на който ще се върна при анализа на второто основание, няма спор, че марката Port Charlotte възпроизвежда присъщото на ЗНП понятие „Port“. Очевидно е, че началният елемент на тази марка е идентичен на ЗНП. Следователно е налице първото ключово условие за закрилата по член 118м, параграф 2, буква а), подточка ii) от Регламент № 1234/2007, а Общият съд е допуснал грешка, като е приел противното в точка 72 от решението си.

86. Вината, използващи разглежданото ЗНП, се ползват и с репутация, което обстоятелство е безспорно, доколкото може да се приеме за ноторно известно⁴⁵. Следователно спорът се свежда до преценката дали използването в оспорената търговска марка на понятието, присъщо на ЗНП, предполага неправомерно използване на репутацията на последното по смисъла на член 118м, параграф 2, буква а), подточка ii) от Регламент № 1234/2007.

87. Причините, поради които Общият съд отхвърля наличието на това неправомерно използване, почиват на грешно основание от правна гледна точка, както вече посочих. Всъщност според Общия съд ЗНП Porto/Port няма самостоятелно отличително значение, тъй като самото понятие (Porto/Port), употребено в търговска марка на алкохолни напитки, в която същото се възпроизвежда заедно с друга дума, ще бъде възприето от обществеността като обозначаване на чисто географско място (пристанище), характеризизирано с този втори елемент. Следователно съгласно това становище, Porto/Port представлява родово или обобщаващо понятие, което може да бъде присвоено от всеки икономически оператор, възнамеряващ да обозначи своите алкохолни напитки с него, чрез добавянето на друга дума (обозначаваща човек, град или всеки топоним или географско място).

⁴⁴ Точка 72 от обжалваното решение.

⁴⁵ Според IVDP (т. 83 от искането за отмяна) EUIPO е признала репутацията на ЗНП Porto/Port в предходни решения, които цитира в тази точка. Всъщност изглежда, че това обстоятелство е безспорно, с оглед на ноторната известност и международната репутация на вината, обозначени с разглежданото ЗНП.

88. Този извод ми се струва неприемлив, доколкото същият до такава степен лишава ЗНП Porto/Port от отличителното му действие, че на практика го превръща в родово понятие, в противоречие с изричната забрана на член 118, параграф 3 от Регламент № 1234/2007⁴⁶.

89. Да се приеме, както е направил Общият съд⁴⁷, че дори в контекста на алкохолните напитки понятието „port“ се свързва по-скоро с речно или морско пристанище, отколкото със разглежданото ЗНП, би означавало същото да бъде изпразнено от съдържание до степен да му бъдат придадени лишаващи го от закрила родови характеристики. Въпреки че думата „port“ на английски или френски език означава пристанище, това обстоятелство не може да обоснове лишаването на ЗНП от защита: решението да му бъде предоставена защита, а не по-малка закрила от тази останалите ЗНП на вина поради някакви съображения от семантичен характер, е взето в момента, в който органите на Съюза са допуснали вписването му в регистъра на ЗНП.

90. В разглеждания случай произтичащата от тази предоставена от правото на Съюза последица е, че понятието „Port“ не може да бъде използвано — самостоятелно или придружено от други — в други търговски марки, обозначаващи алкохолни напитки, които може неправомерно да се възползват от репутацията на защитеното наименование (особено за алкохолни напитки, с които е налице известна конкурентна близост, тъй като са насочени към едни и същи потребители и се използват едни и същи канали за тяхното разпространение и продажба).

91. Следователно Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото като не е преценил правилно обхвата на съответстващата на ЗНП на вината закрила (включително на ЗНП Porto/Port) като основание за произнасянето относно евентуалното неправомерно използване на репутацията им от търговски марки, които са си присвоили определящото ги понятие.

3. По третото основание на насрещната жалба на IVDP

92. Това основание е изведено от нарушение на член 118м, параграф 2, буква б) от Регламент № 1234/2007. IVDP упреква Общия съд, че не признава⁴⁸ наличието на позоваване на ЗНП Porto/Port със спорната марка.

93. Всъщност уважаването на предходното основание за отмяна дава възможност анализът на настоящото да бъде пропуснат, тъй като установяването на нарушението на член 118м, параграф 2, буква а), подточка ii) от Регламент № 1234/2007 предполага отмяна на решението на Общия съд. Въпреки това ще предоставя становище по него.

94. Съгласно практиката на Съда⁴⁹, позоваването „обхваща хипотезата, в която понятието, използвано за обозначаване на продукт, включва част от защитено наименование, така че онова, което потребителят си представя, когато срещне наименованието на продукта, е ползващата се от защитеното наименование стока“⁵⁰.

46 Притеснението, свързано с ограничаване на неправомерното използване на ЗНП на вината, позовавайки се на хипотетичния родов характер, съществува от много години. Още в член 4 от Мадридската спогодба от 14 април 1891 г. относно преследването на фалшивите или заблуждаващи наименования за произход на стоките е предвидено, че „Съдилищата на всяка държава следва да определят кои наименования, с оглед на техния родов характер, ще бъдат изключени от предвиденото в разпоредбите на настоящата спогодба, без обаче да включват регионалните наименования за произход на лозаро-винарските продукти в резервата, направена в настоящия член“ (курсивът е мой).

47 Точка 71 от обжалваното решение.

48 Точки 74—77 от обжалваното решение.

49 Решения от 4 март 1999 г., *Consorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola* (C-87/97, EU:C:1999:115, т. 25), от 26 февруари 2008 г., *Комисия/Германия* (C-132/05, EU:C:2008:117, т. 44), от 14 юли 2011 г., *Bureau national interprofessionnel du Cognac* (C-4/10 и C-27/10, EU:C:2011:484, т. 56) и от 21 януари 2016 г., *Viiniverla* (C-75/15, EU:C:2016:35, т. 21).

50 В някои случаи тази съдебна практика е била обект на критики, поради установеното с нея „включва част от защитено наименование“, тъй като е възможно, дори без това включване, дадена марка да съдържа такива елементи, че при възприемането ѝ от обществеността да изглежда, че същата се позовава на ЗНП.

95. Забраната за позоваване не е обвързана задължително с наличието на реално объркване на обществеността. Не е задължително потребителят да счита, че марката, с която се прави позоваване, обхваща засегнатото ЗНП. Съдът нееднократно е подчертавал, че може да има позоваване на ЗНП, дори да няма вероятност от объркване между съответните стоки⁵¹.

96. Вярно е, че в точка 76 от обжалваното решение Общият съд е цитирал практиката на Съда, съгласно която не е необходимо да съществува риск от объркване, за да е налице позоваване. Въпреки това в изложението на мотивите си по този въпрос Общият съд потвърждава извода на апелативния състав, че „няма „позоваване“ на вино от Порто [...], тъй като уискито е различна стока и никой елемент от спорната марка не съдържа указание, което е възможно да бъде невярно или да въвежда в заблуждение“⁵². Изхождайки от тази предпоставка, Общият съд е отхвърлил съответното основание за отмяна, позовавайки се на „изложените в точка 71 по-горе съображения“ относно използването на оспорената марка⁵³.

97. Считаю, че с този си извод Общият съд е допуснал двойна грешка при прилагане на правото: а) от една страна, грешката се отнася до самото понятие за позоваване съобразно тълкуването, дадено му в практиката на Съда, приемайки, че в случая такова позоваване не е налице, тъй като не съществува риск от объркване между уискито и виното порто, и б) от друга страна, препращайки към предходна точка от решението, повтаря същата грешка, допусната при анализа на второто основание за отмяна, изведено от IVDP.

98. Търговската марка „Port Charlotte“, дори „да няма никаква вероятност от объркване“⁵⁴ със ЗНП Porto/Port, може да пресъздава, във възприятието на европейския потребител, който е относително информиран и в разумни граници наблюдателен, вината, които използват това ЗНП. Общият съд е следвало да се абстрахира от риска от объркване⁵⁵ и да се съсредоточи върху обстоятелството дали новата марка поражда „в съзнанието на потребителите [...] асоциация относно произхода на продукта“⁵⁶, по-специално доколкото става въпрос за аналогични по вид стоки — алкохолни напитки, както и с оглед на (частичното) фонетично сходство между известното ЗНП и марката, чиято недействителност се претендира⁵⁷.

99. В обобщение, считаю, че и двете жалби — както на EUIPO, така и на IDVP — следва да бъдат уважени, което предполага отмяна на обжалваното решение.

100. Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда в случай на отмяна на решението на Общия съд той може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това. Според мен тази хипотеза е налице в настоящото производство по обжалване.

51 Решения от 4 март 1999 г., *Conorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola* (C-87/97, EU:C:1999:115, т. 26), от 26 февруари 2008 г., *Комисия/Германия* (C-132/05, EU:C:2008:117, т. 45) и от 21 януари 2016 г., *Viiniverla* (C-75/15, EU:C:2016:35, т. 45).

52 Точка 74 от обжалваното решение.

53 Пак там, точка 75.

54 Решение от 21 януари 2016 г., *Viiniverla* (C-75/15, EU:C:2016:35, т. 52).

55 EUIPO е признала това в предходни случаи с подобен предмет, които IVDP е цитирал пред Общия съд (т. 71 от искането за отмяна). По-конкретно, в решение от 14 май 2014 г., EUIPO уважава опозицията на IVDP срещу регистрацията на марка на Съюза № 11229317, „Port Ruhige“, за уиски, след като приема, че с оглед на визуалното, фонетичното и смисловото сходство и доколкото става въпрос за алкохолни напитки, които се предлагат на пазара чрез едни и същи канали за разпространение, съществува риск от объркване между тази марка и ЗНП Porto/Port. За да се произнесе в този смисъл, EUIPO е отхвърлила, освен друго, довода на титуляря на марката, изведен от несъществуващия отличителен характер на ЗНП. EUIPO е приела също, че някои потребители биха могли „да сметат, че марката [„Port Ruhige“] е поднаименование, за целите на износа, на ЗНП [Port].

56 Решение от 21 януари 2016 г., *Viiniverla* (C-75/15, EU:C:2016:35, т. 45).

57 Критерий, използван в решения от 4 март 1999 г., *Conorzio per la tutela del formaggio Gorgonzola* (C-87/97, EU:C:1999:115, т. 27), от 26 февруари 2008 г., *Комисия/Германия* (C-132/05, EU:C:2008:117, т. 27), от 14 юли 2011 г., *Bureau national interprofessionnel du Cognac* (C-4/10 и C-27/10, EU:C:2011:484, т. 57) и от 21 януари 2016 г., *Viiniverla* (C-75/15, EU:C:2016:35, т. 33).

VII. Заключение

101. На основание изложеното предлагам на Съда:

- 1) Да отмени решение на Общия съд на Европейския съюз от 18 ноември 2015 г., Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, IP/СХВП — Bruichladdich Distillery (Т-659/14, непубликувано, EU:Т:2015:863).
- 2) Да отмени решението на четвърти апелативен състав на Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) от 8 юли 2014 г. (преписка R 946/2013-4), постановено по искане за обявяване на недействителност на търговска марка „Port Charlotte“, номер 5421474.
- 3) Да осъди всяка от страните да понесе направените от нея съдебни разноски.